

[Justitsministeren.]

den aldersgrænse på 15 år, som straffelovens § 222 opstiller, er den rette. Muligvis har udviklingen medført, at de unge i dag er tidligere modne, også i seksuelle forhold, end da den nugældende aldersgrænse blev fastsat. Der kan derfor være grund til ved lejlighed at tage en ændring af aldersgrænsen op til overvejelse.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om Danmarks erhvervsfond.

(Lovforslaget (nr. 60) findes i tillæg A. sp. 981, fremsættelsen i tidenden sp. 1228).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Auken: Den ændring i lov om Danmarks erhvervsfond, vi i dag skal diskutere, er af forholdsvist teknisk natur. Ministerens forslag sigter ikke på en egentlig revision af loven. Der er kun tale om i lighed med tidligere, at den i loven eksisterende beløbsramme for eksportgarantier og kautioner på 8,5 milliarder kr. sættes op til 10 milliarder kr. Jeg skal derfor indskrænke mig til at motivere min anbefaling af det fremsatte lovforslag med nogle enkelte betragtninger.

Da Danmark er et af de lande i verden, der i forhold til nationalproduktet har den største vareomsætning med udlandet, og samtidig er et land, der synes at have svært ved at holde sit handelsbalanceunderskud inden for respektable grænser, er det vigtigt, at vi fra samfundets side yder eksport-erhvervene en tilfredsstillende service. I socialdemokratiets og regeringens grundlæggende erhvervspolitiske opfattelse spiller netop hensynet til eksportens fremme en vigtig rolle. Vi ønsker samfundets aktive støtte til en øget eksport, ligesom vi på andre områder arbejder for et øget samfundsmæssigt engagement i erhvervsudviklingen, hvad enten det drejer sig om en bedre generel finansiering af de produktive erhverv gennem bedre kapitaldannelse og kapitalfordeling, eller det drejer sig om egnsudviklingspolitikken, eller det gælder en virkelig indsats på forskningens og produktudviklingens område, gennemførelsen af lønmodtagernes medbestemmelse og medejendomsret, eller det drejer sig om eksporten.

Den økonomiske baggrund for en aktiv eksportpolitik tilvejebringes først og fremmest inden for loven om Danmarks erhvervsfonds rammer, hvor der over et bredt felt kan ydes støtte til eksportfremmende foranstaltninger. Erhvervsfondens muligheder for at yde eksportkreditgarantier og kautioner er en vigtig forudsætning for den nødvendige stigning i eksporten af danske varer. Den eksplosive stigning i fondens garanti- og kautionsforpligtelser, der er sket siden den nuværende ordnings gennemførelse for 12 år siden, er i sig selv et glædeligt vidnesbyrd om livskraften i eksporten. I denne periode er der næsten sket en seksdobling af beløbsrammen, og vi må også i de kommende år forudse forhøjelser af rammebeløbet.

Som bekendt er det navnlig for skibsbygningens vedkommende, at der er sket en stigning. Fonden påtager sig jo kautionsforpligtelsen for de lån, Danmarks skibskreditfond yder til skibsbygninger for udenlandske rederier. Ifølge eksportkreditrådets beretning for finansåret 1970-71 udgør forpligtelserne for skibe mere end $\frac{3}{4}$ af de samlede kautionsforpligtelser. Begge disse ordninger er af stor betydning for beskæftigelsen på værfterne og dermed for meget store lønmodtagergrupper her i landet.

Jeg kan altså helt tiltræde lovforslaget. Der er ikke tale om en ordning, der belaster statskassen. Tværtimod overstiger indtægterne ved risikopræmier mærkbart udgifterne til afskrivning tab. Ja, man kan måske ligefrem undre sig noget over, at der er så få tab ved garantiene og kautionerne, som tilfældet er. Selv om der naturligvis skal administreres ansvarligt, kan det være betænkeligt, hvis man netop her lægger en for stor forsigtighed for dagen. En sådan forsigtighed vil ikke mindst ramme unge og nye eksportvirksomheder, og det kan ingen vist være interesseret i. Jeg ved ikke, om der er baggrund for denne frygt. Det fremgår ikke af eksportkreditrådets beretning, hvilke virksomheder der får afslag på ansøgning. Jeg håber og går ud fra, at der ikke er tale om for stor forsigtighed på dette område.

Jeg kan altså helt tiltræde lovforslaget. Der er dog to spørgsmål, jeg gerne til sidst ville have belyst.

Det ene drejer sig om virkningen for den

[Auken.]

eksisterende eksportkreditordning af en eventuel dansk tilslutning til fællesmarkedet, både for så vidt angår en revision af nærværende lov, og hvad angår ordningens administration. Her er netop et område, hvor Fællesskaberne har søgt at gennemføre en harmonisering ved flere ministerrådsbeslutninger og direktiver.

Det andet spørgsmål vedrører et emne, som sidst loven var til revision i efteråret 1970 gav anledning til en indgående debat. Det drejer sig om eksportkreditgarantier til de portugisiske besiddelser i Afrika og til Sydafrika, hvor det kunne frygtes, at sådanne garantier kunne medvirke til at befæste den portugisiske kolonipolitik og den sydafrikanske apartheidpolitik. Derfor henstillede socialdemokratiet i det da nedsatte folketingsudvalgs betænkning, at der ved de konkrete afgørelser i eksportkreditrådet blev taget hensyn til disses overensstemmelse med Danmarks almindelige politik i forhold til forskellige afrikanske lande, dvs. Angola, Moçambique, Sydafrika osv. Jeg har forstået, at man på dette punkt efter regeringsskiftet har fundet en administrativ løsning i overensstemmelse med udvalgsbetænkningen, så vi undgår enhver mistanke om statslig støtte til de racistiske regimer i det sydlige Afrika.

Jeg kan kun endnu en gang anbefale det foreliggende lovforslag, der er vigtigt for eksport og beskæftigelse, til tingets hurtige og positive behandling.

Henning Andersen: Da mit partis ordfører vedrørende dette lovforslag, hr. Knud Thomsen, er forhindret i at deltage i tingets møde i dag, skal jeg knytte nogle få bemærkninger til lovforslaget.

Baggrunden for dette lovforslag fra handelsministeren er jo det glædelige, at vor eksport er stigende, og her gør værfterne sig stærkt gældende med en stor andel af beløbsrammen, hvilket også har givet sig udslag i en god beskæftigelse, som vi ikke mindst i denne tid må være taknemlige over. Der er vel også grund til at pege på den meget store valutaindtjening, denne garanti- og kautionsordning giver mulighed for.

Jeg har flere gange på møder rundt i landet hørt udtalelser om, at den mindre eks-

portindustri ofte møder vanskeligheder ved ansøgning om garantier, både hvad angår tiden for en ansøgnings behandling og den økonomiske status, en virksomhed skal være i besiddelse af for at komme i betragtning. Jeg er klar over, at det kan være vanskeligt for ministeren at besvare det i dag, men jeg vil dog gerne have det undersøgt nærmere. Det er jo heldigvis tit sådan, at også små og økonomisk svage virksomheder kan vokse sig store og give mulighed for god beskæftigelse og indtjening af hårdt tiltrængt fremmed valuta.

Forhøjelsen af den nuværende beløbsramme fra 8,5 til 10 milliarder kr. kan jeg på det konservative folkepartis vegne anbefale, og jeg skal tilsige lovforslaget en velvillig og hurtig behandling her i tinget.

Jens Peter Jensen: På venstres vegne kan jeg anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger i øvrigt, men til den ærede socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Auken, vil jeg sige, at jeg har ikke lyst til at grave op i den debat, der fandt sted ved sidste ændring af denne lovgivning. Jeg troede oprigtig talt, at socialdemokratiet havde glemt, hvad der dengang foregik, lykkeligt glemt det, for der er jo ikke noget om det i ministerens fremsættelse, der i enhver henseende er seriøs og sober.

Dernæst vil jeg sige, at lovforslaget burde have været ledsaget af et forslag fra den højtærede finansminister om ophævelse af loven om midlertidig importafgift. Den strider jo imod de eksportfremmende interesser, som den socialdemokratiske ordfører gav udtryk for at hans parti var meget optaget af. Loven om midlertidig importafgift burde egentlig hedde lov om permanent eksportafgift, for det er jo en af dens virkninger. Specielt efter den opfattelse, som man inden for GATT har vedrørende den lovgivning, synes jeg nok, at regeringen burde have reageret.

Endelig skal jeg sige, at jeg har med interesse set, at tabene ved de forpligtelser, denne lovgivning indebærer, er meget beherskede. Det kunne jo give én et indtryk af, at man måske i for høj grad administrerer loven efter princippet, at man går med paraply i solskinsvejr. Netop i den hårde

[Jens Peter Jensen.]

konkurrence, vore erhverv er ude for, kunne man egentlig godt have tænkt sig, at der havde været lidt større tab, hvilket havde været udtryk for en mere aktiv politik på dette område.

Jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt, at vi får en udvalgsbehandling, sådan at nogle af de ting, vi her har draget frem, kan blive nærmere belyst. Det kan jo også være, der er interesser uden for dette hus, som ønsker at blive hørt. Jeg skal derfor henstille, at vi får en udvalgsbehandling.

Dagmar Andreasen: Det er jo en gammel kending, det er nærmest en årligt tilbagevendende begivenhed, at vi forhøjer den beløbsramme, som erhvervsfonden disponerer over. Men desværre er det denne gang ligesom sidste gang vor skibseksport, som har spist udvidelsen op. Jeg spurgte sidste gang, om Danmark i grunden blev rigere af at eksportere skibe; det var der ikke nogen der kunne svare mig på dengang, og jeg har faktisk heller ikke kunnet finde svar på det siden. Der er i mellemtiden udkommet en udmærket redegørelse for oprindelsen til skibsværftsstøtten, også en redegørelse for, hvad andre lande gør. Jeg tror da, det er rigtigt, at hvis ikke vi var gået ind i en støtteordning, så havde vi ikke haft nogen skibsværftsindustri i dag, men omvendt risikerer vi måske, at skibsværftsindustrien kommer til at tegne sig for en stadig stigende del af vor eksport, hvis vi fortsætter den støtteordning, vi har. Derfor er spørgsmålet: ja men bliver vi rigere af det, eller bliver vi fattigere af det? Vi køber råvarer, måske 40-50 pct. af skibenes værdi, nogenlunde kontant, og vi får pengene hjem, de 80 pct., over 8 år.

Nu ved jeg godt, at der er nogle, der vil sige, at det er ikke skibsværftsindustrien, der får denne støtte, det er rederierne. Men hvordan man end vender og drejer det, så kan rederierne købe disse skibe på samme betingelser i andre lande, og hvis det er

rederierne, der får støtten, så har vi nok ikke råd til at give andre landes rederier støtte, så jeg foretrækker at kalde denne specielle finansieringsordning en støtte til de danske rederier.

Jeg vil gerne rejse det spørgsmål over for handelsministeren, om ministeren vil søge belyst, hvad vi får ud af skibseksporten, og om vi har andre former for eksport, som måske heller ikke betaler sig — jeg ved ikke, om skibseksporten gør det. Vi har i hvert fald andre erhverv, som vi også yder støtte til. Hvis ikke vi fra dette hus blandede os i de forskellige erhvervs aktiviteter, så ville både kapital og arbejdskraft formodentlig finde derhen, hvor det gav størst afkast, men vi blander os jo ustandselig, om ikke direkte så i hvert fald indirekte. For det første giver vi direkte tilskud til skibsværfterne eller rederierne, hvad vi nu vil, og vi har også hele landbrugssektoren, hvor der er direkte tilskud, men også en hel række indirekte i form af dyrlæger til slagterierne, konsulentordninger og landbrugets forsøgsvirksomhed, hvor man betaler en målforskning. Man kan vel nok sige, at noget tilsvarende har vi i hvert fald ikke inden for andre eksportindustrier, hvor man i højere grad er henvist til selv at betale sin forskning.

Vi blander os også i erhvervsudviklingen gennem transportpolitikken, og vi gør det gennem skattepolitikken, der ofte får firmaerne til at træffe dispositioner, som kun ud fra et skattemæssigt synspunkt er hensigtsmæssige. Dernæst er der hele byggesektoren, som også i høj grad er med til at fordreje billedet. Jeg kan huske, hvordan bladene glædede sig, da vi i sin tid fik nogle olieraffinerier i Danmark, idet man mente, det var en vældig gevinst for Danmark. Jeg vil i grunden gerne vide, om vi har andet ud af de olieraffinerier end røgen.

Jeg vil gerne for at forebygge enhver misforståelse sige til handelsministeren, at min tillid til, hvad vi fra dette hus kan sætte i gang af hensigtsmæssig produktion, den er

[Dagmar Andreassen.]

sådan set stærkt begrænset, men hvis vi vidste en lille smule mere om, hvad der burde nyde fremme, så satte vi måske lige knap så meget i stå, som jeg føler at vi gør. Vi sætter det ikke i stå med det direkte mål at sætte tingene i stå, men vi gør det som en konsekvens af de love, som vi gennemfører med andet sigte.

I tider, hvor kapitalmarkedsråd og egnsudviklingsstøtte og nødhjælpsarbejder er begreber, man taler meget om i politik, synes jeg nu, det var ganske rart at vide, hvad familien Danmark får mest ud af at anvende sin kapital og sin arbejdskraft til, for at vi så hurtigt som muligt kan få råd til at leve, som vi gør.

Jeg er godt klar over, at regnestykket sådan set ikke er noget enkelt regnestykke, men jeg føler mig temmelig overbevist om, at der både i handelsministeriet og måske også på vore handelsskoler sidder folk, der ved noget om disse ting. Somme tider får jeg ligefrem det indtryk, at man alle andre steder i landet taler mere om disse ting, end vi gør her på Christiansborg.

Nu ser det ud til, at vi får en udvalgsbehandling, det er jo allerede begæret, og så kan vi tage flere af disse spørgsmål op. Vi kan ikke forvente at få dem besvaret, men jeg har også tid til at vente til næste gang, vi skal forhøje beløbsrammen, hvis der ellers ligger et seriøst stykke arbejde.

Det foreliggende lovforslag kan jeg på mit partis vegne anbefale, men jeg ser altså gerne, hvis vi kan skaffe de nævnte oplysninger til næste gang, vi skal have denne lovgivning til behandling.

Frandsen: Det konkrete forslag til ændring af lov om Danmarks erhvervsfond, der medfører, at der kan ydes garantier og kautioner inden for et beløb af 10 milliarder kr. i modsætning til hidtil 8,5 milliard kr., har jeg ikke ret mange bemærkninger til, idet begrundelserne herfor, som de er fremført i bemærkningerne, også for SF forekommer rimelige. SF betragter loven som et gode, bl. a. ud fra den betragtning, at der trods alt er tale om en vis indflydelse fra samfundets side på det private erhvervsliv i dette tilfælde, og at der er tale om en støtte til eksporterhvervene. Men for at det var

blot nogenlunde ideelt for SF, måtte der naturligvis være tale om en langt bedre styring fra samfundets side af erhvervslevet.

Jeg vil dernæst gå over til et spørgsmål, som måske nok er en detalje efter visses opfattelse, nemlig det spørgsmål, som hr. Auken var inde på, eksportgarantierne til Sydafrika, Portugisisk Angola og Portugisisk Moçambique.

Ifølge eksportkreditrådets beretning for 1970-71 blev der givet eksportgarantier til Sydafrika på 8,6 mill. kr., til Portugisisk Angola på 7,6 mill. kr. og til Portugisisk Moçambique på 0,5 mill. kr. Det er måske ikke de helt store beløb, der er tale om, særlig ikke når man sammenholder med det samlede beløb for Danmarks erhvervsfond, men at give eksportgarantier til at styrke handelssamarbejdet med disse regimer harmonerer dårligt med vor almindelige verbale fordømmelse af de pågældende regimer, og eksportkreditterne er på ingen måde til gavn for den afrikanske befolkning i de tre områder, der er tale om, tværtimod. Det hjælper ikke ret meget, at man, som det nu er foreslået i finanslovsforslaget, vil yde humanitær og uddannelsesmæssig støtte til befrielsesbevægelser, hvis man samtidig gæver de siddende regimer ved officiel støtte til handelssamarbejdet.

Men der er måske nu håb om, at den nuværende regering vil ændre den politik, idet socialdemokratiet sammen med SF, sidste gang man behandlede loven om Danmarks erhvervsfond, i betænkningen henstillede til handelsministeren,

„at der i de konkrete afgørelser tages hensyn til disses overensstemmelse med Danmarks almindelige politik i forhold til de forskellige afrikanske lande.“

Det fremgår tydeligt af folketingets forhandlinger, at dette betød, at den daværende regering burde have undladt at yde eksportkreditter til de før omtalte områder, og den socialdemokratiske ordfører udtalte, at det også ville blive en eventuelt kommende socialdemokratisk regerings politik. Derfor vil jeg ligesom hr. Auken anmode om, at ministeren vil give en redegørelse for den socialdemokratiske regerings politik på dette område, og spørge, om den socialdemokratiske regerings politik er sådan, at der ikke

[Frandsen.]

længere vil blive givet eksportgarantier til Sydafrika, Portugisisk Angola og Moçambique.

Handelsministeren (Erling Jensen): Må jeg indledningsvis takke for den udelukkende positive indstilling til selve lovforslaget. Jeg har konstateret, at der er begæret udvalgsbehandling, og derfor får vi en mulighed for i samråd, måske både med mig og andre ministre, at gå ned i nogle af de detaljer, der er blevet rejst, men jeg vil da gerne søge at svare på de flest mulige af dem allerede nu.

Hr. Auken understregede, hvad jeg er enig i, at eksportkreditordningen er udtryk for en vigtig eksportservice, og jeg vil gerne understrege, at det er regeringens hensigt i øvrigt at udvide den service for eksport-erhvervene, som samfundet allerede tidligere så småt har sat i gang.

Hr. Auken og hr. Jens Peter Jensen var inde på, om de relativt små tab var udtryk for stor forsigtighed. De kunne jo også være udtryk for en betydelig grundighed og en betydelig nøjagtighed, og det er mit indtryk, at man i eksportkreditrådet og hos de embedsmænd, der beskæftiger sig med denne sag, har fået en ekspertise og en evne til at trække relevante oplysninger ind til Danmark fra udlandet, som betyder, at nøjagtigheden er blevet endog meget betydelig.

Hr. Auken nævnte specielt vore tilslutningsproblemer til EF, og jeg skal gerne sige, at vi er af den formening, at den eneste ændring, der bliver tale om ved vor forventede tilslutning til fællesmarkedet, er en uddragning af garantibestemmelserne, som i dag er sat ind i lovgivningen, til fordel for en bemyndigelse. Baggrunden er den, at disse garantibestemmelser er meget specificerede, og der er en fælles fællesmarkedsordning vedrørende de fleste af dem. Derfor vil vi gerne have en mulighed for at kunne supplere derhen, hvor dansk erhvervsliv ønsker det, uden at vi hele tiden skal ændre i lovgivningen. Der foreligger til behandling i morgen i statsrådet et sådant lovudkast som følgelov til EF-lovgivningen.

Hr. Auken og senere hr. Frandsen nævnte problematikken knyttet til visse afrikanske områder. Jeg tror, vi alle er enige om, at dette er mere udenrigspolitik, end det er

handelspolitik. Det betyder ikke, at en enkelt minister i regeringen har en anden holdning end en anden til dette spørgsmål, men det betyder, at arbejdsdelingen er anderledes. På foranledning af udenrigsministeriet er jeg vidende om, at udenrigsøkonomiministeren har givet den i eksportkreditrådet værende repræsentant for udenrigsministeriet en instruks, der skulle kunne tilgodese de synspunkter, som både hr. Auken og hr. Frandsen har været inde på.

Hr. Henning Andersen beskæftigede sig specielt med værdien for beskæftigelsen og valutasituationen, og jeg er enig i denne vurdering. Han nævnte en problemstilling omkring de mindre eksportvirksomheder, som vi også meget gerne vender tilbage til i udvalget. Det er mit indtryk, at der vel nok kan være en tendens til, at man somme tider skuffes over tidsintervallet netop som ny eksportør, fordi man er uvant med det apparat, det skal sættes i gang, før den fornødne ekspertise foreligger, måske i et helt nyt markedsområde og med helt nye firmaer, man ikke tidligere fra eksportkreditrådets side har været i kontakt med. Men det er mit indtryk, at den status, virksomhederne har — bortset fra kreditværdigheden, som skal være til stede — ikke får lov at øve nogen indflydelse, og at tidsintervallet er så kort, som det er arbejdsmæssigt muligt.

Hr. Jens Peter Jensen havde en udelukkende positiv indstilling til lovforslaget, og det takker jeg for, for det var vist min del af det.

Desuden fremsatte hr. Jens Peter Jensen nogle betragtninger om den midlertidige importafgift, der nærmest må ses under synsvinklen: i øvrigt mener jeg, Karthago bør ødelægges. Jeg har indtryk af, at hr. Jens Peter Jensen ved enhver given lejlighed, indtil importafgiften er endeligt bortfaldet, vil finde det naturligt at rejse dette spørgsmål. Da det nu er rejst, skal jeg da gerne markere, at jeg ville være lidt mere ængstelig for Danmarks valutariske og eksportmæssige muligheder uden importafgiften, men jeg er helt overbevist om, at mens hr. Jens Peter Jensen og jeg ellers ofte på det erhvervsmæssige område har muligheder for at mødes, så mødes vi nok ikke i denne vurdering.

Fru Dagmar Andreasen bekræftede, at dette var ved at blive en årlig begivenhed, og

[Handelsministeren.]

det er jeg enig i. Det skyldes, så vidt jeg husker, et ønsket hensyn til folketinget, at man kommer med forhøjelserne her i stedet for at trække beløbsrammen ud af lovgivningen. Samtidig er det jo en glædelig begivenhed, at vi så hurtigt er nødsaget til at udvide rammerne.

Fru Dagmar Andreasen fremsatte nogle særlige betragtninger om skibsværftsstøtten og i øvrigt andre eksporterhvervs støtteproblematik, som jeg meget gerne vender tilbage til i udvalgsdrøftelserne. Jeg havde et indtryk af, at fru Dagmar Andreasens synspunkt ikke var, at vi skulle nedlægge skibsværfterne lige med det samme, men at hun gerne ville have nogle vurderinger. Vi må vel sige, at eksportmæssigt er vurderingerne jo knyttet til, om disse aktiviteter bringer valuta hjem uden i øvrigt at belaste selve eksportkreditsystemet urimeligt. Og hidtil har vi da gud ske lov været i den situation, at det ikke har været nødvendigt for os at sige nej til andre berettigede interesser til fordel for skibsværftsinteresserne. Men jeg vil gerne på den givne foranledning understrege, at det er også regeringens opfattelse, at Danmark og den danske skibsværftsindustri er bedst tjent med den udvikling, der er i gang inden for OECD, hvorefter støtteordningerne stadig nedtrappes. Handelsministeriet og regeringen har også i de sidste måneder haft lejlighed til at støtte sådanne yderligere generelle nedtrappingsforsøg, som vi mener er rimelige og rigtige også set i forhold til dansk erhvervsliv.

Fru Dagmar Andreasen havde nogle betragtninger om landbruget kontra andre erhverv, og selv om vi ind imellem kan ærgre os over, at landbruget i perioder har været byerhvervene for dygtigt, så vil jeg gerne markere, at det er min opfattelse, at alle erhverv — og dermed også alle byerhverv — skal have de muligheder, som landbruget på et meget tidligt tidspunkt fik øjnene op for. Regeringen har i sinde at fremlægge først og fremmest i finansudvalget en række forslag til udvidelse af de bevillinger, der er knyttet til byerhvervenes erhvervsfremmende foranstaltninger, med henblik på at give disse byerhverv en impuls, ikke en støtte og ikke et direktiv, men en impuls, som kan sætte ny gang i ting, der måske har behov for en sådan igangsætning.

I den forbindelse, når fru Dagmar Andreasen så kraftigt nævner værdien af en dybdeboring og værdien af en fornuftig fordeling af vores sparsomme midler, kan jeg næsten ikke lade være med at pege på budget- og økonomiministerens planer om en perspektivplanlægning også omfattende erhvervslivet og et kapitalmarkedsråd. Det skal vi nok ikke gå i detaljer med her, men jeg vil da gerne specielt understrege, at perspektivplanlægningen, der da også har mødt erhvervslivets fulde accept og støtte, skulle kunne give os noget af det materiale, fru Dagmar Andreasen efterlyser.

Jeg har svaret hr. Frandsen med hensyn til den særlige Afrikaproblematik, og jeg er sikker på, at regeringen også gerne vender tilbage til denne problematik i det nu bebudede udvalgsarbejde. Jeg takker for hr. Frandsens tilsagn om, at han motiveret i, at der er tale om en specielt eksportfremmende foranstaltning, kan støtte. Jeg skal slutte med at bede om — uden at det må gå ud over sagligheden og dybdeboringen — en så hurtig udvalgsbehandling, at midlerne til eksportkreditten stadig må kunne række til i den forhåbentlig dynamiske erhvervsudvikling, vi nu er på vej ind i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om luftfart.

(Lovforslaget (nr. 63) findes i tillæg A. sp. 1073, fremsættelsen i tidenden sp. 1318).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Otto Mørch: Forslaget om ændring af lufthavnsloven indeholder 4 hovedændringer i den bestående lovgivning, som jeg gerne giver principiel tilslutning til.